

РЕШЕНИЕ

№ 3544

гр. София, 08.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 11.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Мирчев, като разгледа дело номер **3350** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Предявена е искова молба с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ с вх. № 13205 от 22.03.2010 г. по описа на С районен съд, вх. № 8837 от 30.04.2010 г. на Административен съд С. град от В. В. Т. от гр. С. срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение в размер на 10 000 (десет хиляди) лева за неимуществени вреди, за които се твърди, че са в резултат на отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № 9132 от 07.02.2005 г., издадено от началника на АНД – С.. Ищецът претендира и присъждане на законната лихва върху главницата, считано от момента на отмяната на наказателното постановление ведно с разноските по делото.

Ищецът твърди, че на 22.01.2005 г. е спрял от органи на полицията, като му е съставен акт № 056063 за нарушение по чл. 102, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) – неизползване на обезопасителен колан, без да е извършил описаното нарушение. Посочва, че е подал писмено възражение в тридневен срок, като на 03.05.2005 г. му е връчено наказателно постановление № 9132 от 07.02.2005 г., с което му е наложена глоба в размер на 40 лева на основание чл. 183, ал. 4, т. 7, пр. 1 вр. чл. 102, ал. 1 от ЗДвП. Допълва, че постановлението е отменено с влязло в сила решение от 20.10.2005 г. по н.а.х.д. № 5325/2005 г. по описа на С районен съд,НО, 11 състав. В заключение поддържа, че вследствие на полицейския произвол за периода от девет месеца, докато трае съдебното производство е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес,

безпокойство, нарушен сън, притеснения, чувство за несигурност и накърнена справедливост. Моли съдът да уважи иска му по основание и размер и да му присъди направените по делото разноски.

Ответната страна – Столична дирекция на вътрешните работи, представлявана от юрк. М изразява становище за неоснователност на предявения иск. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С градска прокуратура дава заключение за неоснователност на предявения иск.

Административен съд С. град, I отделение, IV състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

На ищеца е издадено наказателно постановление № 9132 от 07.02.2005 г. на началник на АНД – С., с което му е наложено административно наказание – глоба в размер на 40 лева за нарушение на чл. 183, ал. 4, т. 7 пр. 1 вр. чл. 102, ал. 1 от ЗДВП – неизползване на обезопасителен колан.

С влязло в сила решение от 20.10.2005 г. по н.а.х.д. № 5325/2005 г. по описа на С районен съд, НО, 11 състав е отменено като незаконосъобразно горесцитираното наказателно постановление.

С предявения иск ищецът претендира неимуществени вреди за сумата от десет хиляди лева, изразяващи се в нарушен сън, безпокойство, тревожност, които твърди, че те са настъпили в резултат на издаденото наказателно постановление за периода от 22.01.2005 г. до отмяната на наказателното постановление с решение на С районен съд.

В хода на съдебното производство са приети представените с н.а.х.д. № 5235/2005 г. по описа на СРС, НО, 11 състав доказателства, както и е разпитан като свидетел бащата на ищеца – В. Г. Т. Св. Т. заявява, че след случилото се със сина му на 22.01.2005 г. (датата, на която му е съставен АУАН) същият е станал неспокоен, не можел да спи, започнал да пуши, бил нервен.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Съдът намира, че искът е допустим, като предявен от лице, претендиращо неимуществени вреди в резултат на отменено като незаконосъобразно наказателно постановление. Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Столична дирекция на вътрешните работи, която е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Съдът намира, че предявеният иск е неоснователен.

Отговорността на държавата или общините по чл. 1 от ЗОДОВ обхваща кумулативното наличие на всички елементи от фактическия ѝ състав, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт - действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда.

При кумулативна даденост на всички елементи от фактическия състав на правната норма предявеният с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ иск би бил основателен.

В случая се претендират неимуществени вреди, изразяващи се в неспокойство, нарушен сън, стрес, тревожност за период от девет месеца, считано от датата на

съставяне на АУАН (22.01.2005г.) до датата на постановяване на решението по н.а.х.д. № 5235/2005 г. по описа на СРС, 11 състав. Ищецът твърди, че посочените в исковата молба и уточнението към нея вреди са настъпили вследствие на издаденото наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред като незаконосъобразно.

Наказателното постановление не разкрива белезите на индивидуален административен по смисъла на чл. 21 от АПК – то представлява правораздавателен акт, доколкото се издава от изрично оправомощени длъжностни лица и с него се упражнява властническото правомощие по налагане на административно наказание за установено по надлежния ред действие или бездействие, обявено от закона за административно нарушение съгласно чл. 6 от ЗАНН. Наличието на правораздавателен акт, какъвто е наказателното постановление следва и от специалния ред, по който се разглеждат жалбите срещу издадени наказателни постановления – по реда на специалния Закон за административните нарушения и наказания (ЗАНН) пред районните съдилища като първа инстанция. Докато оспорването на законосъобразността на индивидуалните административни актове се извършва по реда на Административно-процесуалния кодекс – чл. 145 – чл. 178 от АПК пред административните съдилища, респ. пред Върховния административен съд като първа инстанция.

Следователно, дейността по издаването на наказателни постановления е юрисдикционна и не попада в приложното поле на уредената в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ административна дейност. Освен това съдът намира, че не е доказано наличието на вреди, представляващи пряка и непосредствена последица от незаконосъобразен акт. Отговорността на обезщетение на държавата и общините по ЗОДОВ е ограничена само до преките и непосредствени вреди, като уважаването на предявения иск с правно основание по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е обусловено от провеждането на пълно главно доказване на обстоятелствата – наличието на причинени вреди и връзка между причинените вреди и съответния отменен като незаконосъобразен акт.

В случая с издаденото наказателно постановление на ищеца е наложена глоба в размер на 40 (четиридесет) лева за нарушение по чл. 102, ал. 1 от ЗДвП (неизползване на обезопасителен колан), като не се установява лицето да е било лишено от правото да управлява МПС и въпреки че му е отнет контролният талон, той е могъл да управлява МПС със заверения му АУАН. С наказателното постановление на ищеца не са му отнети и контролни точки, за да предизвика това у него определено безпокойство, че същите са изчерпани или намалели.

От друга страна, съдът намира, че събраните по делото доказателства не обосновават извода, че ищецът е претърпял неимуществени вреди. Не се доказва от съставянето на АУАН или от издаването на наказателното постановление да се произлезли някакви неблагоприятни последици или вреди за ищеца, както и не се установява как съставянето на АУАН или наказателното постановление се е отразило на самооценката на ищеца или на оценката на третите лица върху него. По делото не се установява дали АУАН или наказателното постановление е повлияло върху честта и достойнството на лицето или пък до унижението, до определени душевни разстройства. От показанията на бащата на ищеца също не се установява факта за настъпили негативни за психическото състояние на лицето последици. Освен това обстоятелството, че лицето е имало нарушен сън, че е било под стрес не може да се свърже по категоричен начин със съставения АУАН или издаденото наказателно постановление. Следователно, липсват надлежни доказателства, от които да се направи заключението, че ищецът

действително е претърпял определени неимуществени вреди, както и за наличието на връзка между твърдяните вреди и отмененото наказателно постановление.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен поради липсата на всички кумулативно предвидени в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ материалноправни предпоставки, обуславящи отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани. С оглед наличието на недоказан и неоснователен иск на предявеното основание съдът не следва да обсъжда претендирания от ищеца размер. Неоснователна е и акцесорната претенция за присъждане на лихви върху главницата с оглед отхвърлянето на главния иск.

С оглед изхода на спора и заявеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ и чл. 8 вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения ищецът следва да бъде осъден да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Водим от горното и на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и чл. 203, ал. 1 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявен от В. В. Т. от гр. С. срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение в размер на 10 000 (десет хиляди) лева за неимуществени вреди в резултат на отменено като незаконосъобразно наказателно постановление № 9132 от 07.02.2005 г., издадено от началника на АНД – С., ведно със законната лихва върху главницата до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА В. В. Т. ЕГН *, адрес – гр. С., ж.к. „Х.“, бл. 22, ап. 34 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :